నీ వే నా ?

[ఒక నిరూపక కథ]

సోమరాజు రామానుజరావు గారు

౧

కృష్ణారావుగారింటిలో నా కెంతో చనువు. ఆయన కుమార్తె సుభద్రకు నే నప్పుడప్పుడు హార్మోనియము, పాఠములు చెప్పుచుందును. పంతులుగారు చాల పెద్దవారు. ఒకనాఁ డాయన యింటికి నేను వెళ్లునప్పటికి, ఆయన మేనల్లుళ్లు సూర్యరావు, వేంకటరావు లిద్దఱును వచ్చియుండిరి. వా రందఱు నన్నాహ్వాన మొనరించిరి. సుభద్ర నాదగ్గఱగా టీకోపా నుంచుచు,.........

"ఈనడుమ కానఁబడుట లేదేమి?" అని యెను.

నేను కొంచెముగా నవ్వి యూరకుంటిని.

ఇంతలో నొక చీనావాఁడు, ఉత్తరము నొకదానిని దెచ్చి పంతులుగారి కిచ్చెను. పంతులుగారు చదువుకొని, యా యుత్తరమును నాపైఁ బడవేసెను. నేనును చదివి,

"ఈ యుత్తరము వ్రాసిన దెవరు?" అని యడిగితిని.

పంతు—వీఁడు " చిన్‌చాంగ్ " అను చీనావాఁడు. నాకుఁ బ్రాణమిత్రుఁడు. వెనుక నొకానొక సందర్భమున చిన్‌చాంగ్ లేనిచో నేను మరణించియుండుదును.

నేను—ఐనను, చీనావాండ్రను నమ్మఁగూడదండీ.

పంతు—(నవ్వి) నీ కెంత యనుమానము! ఏ చీనావాండ్రు దుష్టులైన నగుదురు; గాని చిన్‌చాంగ్ అంత యుత్తముఁడు లేఁడు. వాని యింటిలో విందఁట! నేను రాలేక పోయితినని చెప్పి, సుభద్రను వెంటఁబెట్టుకొని వెంకట్రావు, సూర్యా, నీవు, వెళ్లి రండి.

తరువాత మేమందఱమును, మోటారు బండి యెక్కి చిన్‌చాంగ్ మేడకు వెళ్లితిమి. ఆమేడ చూచుట కతిమనోహరముగనుండెను. ఒక చీనావాఁడువచ్చి, మమ్ములను సగౌరవముగ లోపలకుఁ దీసికొనిపోయెను.

చీనావాండ్ర గృహాలంకారవిధాన మతి విచిత్రముగ నుండును. ఎక్కడఁ జూచినను గాజుపని; ఆకుపచ్చ, నీలి, తెలుపు, రంగుగల పింగాణిముక్కలతో నతికిన చేతిపనులు. మనుష్యు లతివిచిత్రమైనటు లుందురు. పెద్ద పెద్ద తోక జడలు, మీసములులేని మూతులు, రంగుల తలలగుడ్డల కోట్లు, చిత్రమైన టోపీలు. ఈవిచిత్రము లన్నియుఁ జూచుచుఁ బోవుచుంటిమి.

..................చూచు చుండఁగనే, మా యెదుటనున్న తలుపునకుఁ గల చిన్న రంధ్రము మూసికొనిపోయి తలుపు తెఱువఁబడెను. ఒకచీనావాఁడు మమ్మాహ్వానించెను. ఆచీనావాఁడు తలుపు మూయఁబడియున్న కాలమున నాచిన్నరంధ్రమునుండి వచ్చువారెవరో యని మమ్ములను జూచి, పిదప తలుపు తెఱచె నని, మా కర్థమయ్యెను. ఈరహస్యమేమి?

మా వెనుక నడచివచ్చుచున్న, సూర్యారావు, వెంకటరావు నిలువునఁ గంపించుచుండిరి. సుభద్ర నాదగ్గఱగా వచ్చి చేరినది. నేను వారినందఱను, అల్లరిచేయక రండని సంజ్ఞ చేసితిని. లోపలకుఁ బోవుచునే యుంటిమి. చీనావాఁడు మారాకను చిక్‌చాంగ్‌తోఁ జెప్పుటకుఁ బోయెను. ఆ సమయమున మే మటునిటుఁ జూచితిమి..............అచ్చట నొకమంచముపైఁ బరుండిన యువతి యొకతె పిశాచవదనముతో, హీనస్వరముతో సుభద్రను బిలిచెను. సుభద్ర దాని మొగముఁ జూచి భయపడెను. సుభద్రవలె నెందులకు? నాకే గుండెలు జల్లుమనియెను.

ఆయువతి లేవలేక పడుచు—

"అమ్మా! మీ రీయింటికే వచ్చితిరా? నేనును, మీవలెఁ గొన్నాళ్ళక్రిందట సౌందర్యవతినే! నాకుఁ గొంచెము డబ్బుండెను. ఆ డబ్బు హరించి యీచీనావాఁడు, న న్నిందుఁ జేర్చెను. నాకు వీఁడు బాగుగ నల్లమందు నభ్యాసముచేసి నా తెలివిని జంపివేసెను. నా రూపము వికృతమయ్యెను. క్రమముగ నల్లమందు నిచ్చుట మానిరి. నాస్థితి మరణాసన్నమైనది. వీఁడు కొన్నినాళ్లు స్నేహము చేసి నల్లెచేసి, నమ్మించి తుదకు విందునకు బిలిచి యిందు బంధించి చంపి, ధారియా స్త్రీని హరించును. మీరును, దీనినుండి బయటఁబడక పోయితిరా నావలెనే యగుదురు... అదిగో! ఆపరున్నయువతి నిన్ననే యిందు చిక్కువడినది." అని పలికెను.

మాతనువులు వణఁకెను. గుండెలు కొట్టుకొనెను మహాభయంకర ప్రదేశము—చుట్టును విపత్తు లాక్రమించియున్నవి—తిరిగి మా యెదుట తలుపునకుఁ గంటిపరిమాణముగల రంధ్రము కనఁబడెను. ఏమైన సరేయని నేను జేబులోనున్న రివాల్వరును తీసి కంతలోనికిఁ గాల్చితిని. సుభద్ర, సూర్యారావు, వెంకట్రావు నాకు గజము దూరమున నుండిరి. తటాలున వారున్నబల్లపట్టు కదలి భూమిలోనికిఁ బడిపోయెను. వారందఱును పాతాళమునఁ బడిపోయిరి, తిరిగి బల్ల యథాస్థానమునకు వచ్చెను. ఇదియంతయు నొకక్షణములో జరిగిపోయెను. నేను చేతిలో రివాల్వరును వదలలేదు. కానున్నది కాకమానదని, ప్రతిఘటించి నిలిచితిని. పెద్దచీనావాఁడు లోపలనుండి వచ్చెను. తటాలున—నేను, వానిగుండెల కెదురుగా తుపాకినుంచి,

"చేతు లెత్తుము" అని పలికితిని.

వాఁడును, చేతు లెత్తుకొని, భీతునివలె నటించుచు, వచ్చి నాపైఁబడెను. నాతుపాకి వానికి దొఱకలేదు. మే మిరువురమును పెనఁగులాడితిమి. సంకులసమర మయ్యెను. నేను రెండుమూఁడుబార్లు పేల్చితిని మొద్దువంటి

చీనావానిపట్టును వదల్చుకొనుట నాకుఁ గష్ట సాధ్య మగుచుండెను.

ఇంతలో బయట, పోలీసువారియీలలు వినఁబడియెను. తలుపులను బద్దలుచేసికొని, పోలీసువారు లోపలఁ బ్రవేశించిరి. చీనావాఁడు నావంకకుఁ గ్రోధముతోఁ జూచెను. ఇంతలో నాయింటిభూబిలపుమెట్లనుండి ఒకపెద్దమనుష్యుఁడు సుభద్ర, వేంకటరావు సూర్యారావులను వెంటఁబెట్టుకొని వచ్చుచుండెను. నాయానందమునకు మేరలేక పోయెను. ఆ పెద్దమనుష్యుఁడు—మా హరిరావు—

హరిరావు సుప్రసిద్ధపత్తేదారుఁడు; మా మిత్రుఁడు. తరువాత చిన్‌చాంగ్‌నకు శిక్షయయ్యెను.

౨

ఒకనాఁడు మేమందఱము, పంతులుగారి యింటిలోఁ గూర్చుంటిమి. హరిరావుకూడ నచ్చట నుండెను.

ఆ సూర్యారావు, తాను చదువుచున్న ఆంగ్లపత్రికను పట్టుకొనివచ్చి—"చిన్‌చాంగ్ జెయిలునుండి పారిపోయినాఁడు" అనియెను. మే మది విని, జెయిల్‌నుండి పారిపోయినవాని సాహసమున కాశ్చర్యపడఁజొచ్చితిమి. మాపై నేదైన ప్రతీకారము చేయునేమో యనిసైతము మేము భయపడక పోలేదు. మా హరిరావు—పత్తేదారు—చీనావానిపట్టుకొని శిక్షించెదనని ప్రగల్భములు కొట్టెను. ఉదయ సుభద్ర యచ్చట బల్లపైనున్న కోపాలను లోపలకుఁ దీసికొనిపోయెను. వేంకటరావు ముందరనున్న టీకోపా నెత్తుటతోడనే యొక చిన్నచీటీ కనఁబడెను. అందు,

"నీవు సుభద్రను బెండ్లాడఁదలంచితివఁట! జాగ్రత్త! ఈరాత్రి ఒంటిగంటకు నీవు చచ్చెదవు" అని యుండెను.

వేంకటరావు వాచీటి నటులే క్రింద జారవిడిచి భయకంపితుఁడై పడిపోయెను.

నేను—ఈచీటి యిచ్చటి కెట్లు వచ్చినది?

సుభ—నాకుఁ దెలియదు.

హరి—మీ యింటిసేవకులలో చీనావాఁడెవ్వఁడైనఁ గలఁడా?

పంతు—కలఁడు.

హరి—నేనదేవలదని మొత్తుకొన్నది చీనావాండ్రను నమ్మవలదని నేను చెప్పుచుండుటలేదా? చిన్‌చాంగ్ జెయిలునుండి వచ్చినాఁడు. మనకేదో పెద్దకీడు చేయఁదలపెట్టినాఁడు .... సరే! లెండి. నేను తద్విషయమై జాగ్రత్తయందుండెదను. నేఁ డీ రాత్రి మాత్రము మీకుఁ గనుపడను. ఒంటిగంట మాట జాగ్రత. అంతవఱకు నిద్రింపవలదు.

రాత్రి పండ్రెండుగంట లైనది. అందఱును మేలుకొని, మేలుకొని యుప్పుడే కొంచెము మేనులు వాల్చిరి. ఐనను నిద్ర యెవ్వరికిని పట్టలేదు. చీమ చిటుకుమన్న నులికిపడుచుండిరి.

వేంకటరావొక కుర్చీపైఁ గూర్చుండెను. నే నాతని ప్రక్కనే కూర్చుంటిని. మే మిద్దఱ

మును గడియారములను నిదానముతోఁజూచుచుంటిమి. వేంకటరావు గుండెలు దడ దడఁగొట్టుకొనుచుండెను. నే నాయింటి నాలుగు వైపులను జూచుచుంటిని. వేంకట్రావుచేతులు వణఁకుచున్నవి. చిఙ్ చాంగ్ ఏవైపునుండి వచ్చిపడునో తెలియదు. ఇరువురమును మాటలాడుట లేదు.

పన్నెండున్నర దాటినది.........ఊపిరి విడుచుధ్వనిదక్క వేఱేదియు లేదు. ....ఉన్నట్లుండి చప్పుడయ్యెను. ఉలికిపడి మేమిద్దఱమును వెనుకకుఁ దిరిగిచూచితిమి. ఒకమూల నుండి యింకొకమూల కొక యెలుక జగజర పరువెత్తుచున్నది

గడియారము చూచితిమి. ......12-40 అయినది. వేంకటరావుభీతివర్ణింపనలవిగాదు... గడియారము తిరిగిపోవుచున్నది....... ఒంటిగంటకునా—లు—గు—నిమిషములున్నది 3......2......1...... వెంకట్రావు గుండెల ధ్వని నాకు స్పష్టముగ వినఁబడుచున్నది.

ఒంటిగంట యయినది.

వేంకటరావు గడగడ వణఁకుచుండెను. నే నిల్లు నలువంకల రెప్ప వేయక చూచుచుంటిని. ఏమియు లేదు. నిశ్శబ్దము. ఒంటిగంట దాటినది. పైన పది నిమిషములైనది. వేంకటరావును నేనును—పెద్దనిట్టూర్పులు పుచ్చి,

"ఒంటిగంట దాటినది. అపాయము లేదు" అని పలికితిమి. కలఁతనిద్రనుండి లేచి సూర్యరావు, పంతులుగారు, సుభద్ర వచ్చిరి. నేను—అపాయము దాటినది; ఊరకభయపడితిమి. ఇది వట్టిబెదరింపు.

తరువాత ౨ గంటలవఱకు మే మామాటయే చెప్పుకొనుచుంటిమి. పిదప నిర్భయముగ వెళ్లి పండుకొంటిమి.

మేము పరున్న వెంటనే చల్లనిగాలి వీచి, జోరున వర మారంభమయ్యెను. చలగాలికి మాకు నిద్రపట్టెను. బయట గాఢాంధకారము. మాకు నిద్రపట్టినదో లేదో— "ఢా"మ్మని తుపాకి ప్రేలినధ్వని వినవచ్చెను. లేచి చూచితిమి. వేంకటరావు ప్రక్కమీఁద లేఁడు. రక్తచ్ఛన్నమగు నతనియుత్తరీయ మున్నది—తలుపు తెరువఁబడియున్నది. ఏదో మోటారుమాత్రము బయట సాగిపోవుచున్నది. నాకెదురుగ వీథిలోని గంటస్తంభపు గడియారము కనఁబడెను. దానిలో సరిగా ఒంటిగంట యైయున్నది.

అట్లయిన, నాగడియారము తప్పు!

ఇప్పటి కొకహత్య జరిగిపోయినది. మఱునాఁడు తేనీటిగిన్నె క్రింద మరియొకచీటి కనఁబడినది. అది సూర్యరావుకు వ్రాయఁబడినది.

"ఈరాత్రి పండ్రెండున్నరకు నీప్రాణములు జాగ్రత్త!" అని యుండెను. అందఱమును విస్మితుల మైపోయితిమి. ఈచీటీ లెక్కడినుండి వచ్చుచున్నవి? హరిరావు చీనావానిపై నను మానించియుండెను. నే నాలోచించిచూడ, చీనావానిప్రసక్తి యిం దేమియును లేదు. పరిశుభ్రమైన బల్లమీఁద, సుభద్ర చేతులతోఁ దెచ్చిపెట్టిన తేనీటిగిన్నెలు—ఎవ్వరిపై నను

మానింపవలయు—సుభద్ర మనోరమవంటి హంతకురాలు కాదే!—

నేను—సుభద్రా! నీవు గిన్నెలను తేకపూర్వము, గిన్నెలక్రిందనెవ్వరైన నీచీట్ల నతికించియుండరుగదా!

సుభ—అట్టియవకాశమే లేదే!

లక్ష్మి—నాకిదేమో పెద్ద మహేంద్రజాలము వలె నున్నది.

సూర్య—నాప్రాణములు విడువవలసిన దేనా? సూర్యరావు మొగము పాలిపోయినది. అతఁడు వణకుచుండెను.

హరి—నీకేమియు భయములేదు. నేనీరాత్రి నీదగ్గఱ నుండెదను.

ఆరాత్రి నేనును, హరిరావును, సూర్యరావునకు సమీపమునఁ గూర్చుంటిమి. నేను "మనోరమ" యను నవలను జదువుచుంటిని. అందలి "జుమ్మీలియా" చర్యలను వినినప్పుడు సహజముగ భీతినందిన సూర్యరావు, గడగడ వణకఁజొచ్చెను. నేను నవ్వుచు నాతనినీఁపుపైఁ దట్టి యాపుస్తకమును మడిచి "సీతావనవాసము"నందలి, వియోగకథాఘట్టముం దెఱచితిని.

హరిరా వనుమానదృష్టులతో, నలువంకలఁ జూచుచుండెను. మా మువ్వురి యొద్దను తుపాకు లున్నవి.

సూర్య—నామనస్సు తిన్నగలేదు. నీవుచదువునది నాబుఱ్ఱ కెక్కుటలేదు. ఎన్ని గంటలయినది?

నేను—పండ్రెండయినది.

సూర్యరా వులికిపడి, "అట్లయిన సమీపించినది" అని యొకవెఱ్ఱికేక వేసెను.

హరి—జాగ్రత్తగా నుండవలెను బాబూ!

పుస్తకమును కట్టిపెట్టితిమి. జాగ్రత్తకొఱకు తలకొకచుట్ట వెలిగించితిమి. అప్పటి వఱకేయలజడియును లేదు. పండ్రెండు పదినిముసము లైనది ఇఁకనిరువదినిముసములకు,

సూర్య—హరిరావూ! హరిరావూ !! ...... ఏమిది? నాతల.........గడియారము... ...గడి.........సమయమైనటు లున్నది. ......తలతల.........బరువు...... కన్నులు బరువు............

సూర్యారా వకస్మాత్తుగఁ బడిపోయెను. ఇద్దఱమును పరుగెత్తి చూచితిమి. ఇంకను మరణింపలేదు. హరిరావు కొంచెమాలోచించి యటునిటుఁ జూచి, సూర్యారావు కాల్చిపార వేసిన చుట్టను వాసన జూచెను.

హరి—విషపూరితమగుచుట్ట! ఇది నీ కెట్లు వచ్చినది?......భయము లేదు. నాయొద్ద దీనికి విరుగుడు కలదు.

హరిరావు తనజేబునుండి యొకచిన్న పెట్టెను తెరచెను. అందొకయంగుళముపొడవుగల చిన్నసీసాలు పదియుండెను. దానినుండి యొకసీసాను తీసి వెండిగిన్నెలో రెండు చుక్కలు వేసి నీరు కలిపి సూర్యరావున కిచ్చెను. సూర్యరా వాయౌషధమును త్రావెను.

హరి—మందు లోపలకుఁ బోయినది. ఇఁక భయము లేదు. నేను గడియారమువంక

కును, సూర్యరావు మొగమువంకకును జూచుచుంటిని. హరిరావుమందు పని చేయలేదు. సరిగా పండ్రెండున్నరకు సూర్యరావు ప్రాణములు పోయినవి.

"హరిహరీ!" యని నేను గడియారమును నేలపై వదలితిని. హరిరావు తొందరపడుచు, గిన్నెను బరీక్షించెను. గిన్నెలోనిది కేవలము నీరు—అది మందు కాదు.

సీసా పరీక్షించెను. వట్టి మంచినీరు—

కడమసీసాలలో నిది మందే. ఆసీసాలోన మాత్రము నీరు నింపఁబడియుండెను. ఏమి చిత్రము?

మేమిద్దఱమును విస్మయమందితిమి! ఇద్దటి నోటను మాట రాలేదు. ఇంతలో బయట, "ఢా"మ్మని ధ్వనియయ్యెను. తుపాకులను పట్టుకొని మేము చూడఁబోయితిమి. ఎవ్వఱును లేరు. తిరిగి లోపలకు వచ్చితిమి. సూర్యరావు శవ మక్కడ లేదు.

౮

ఇప్పటికి రెండుహత్యలు నిరాటంకముగ జరిగిపోయినవి. మూఁడవహత్య బహుశః హరిరావువంతునకు రావలెను. లక్ష్మణరావుగారి యింట తేనీటిబల్ల తీసివేయఁబడినది. హరిరావు విషయమై నాకు మిగుల నసంతృప్తి కలిగెను. అతఁడు సుప్రసిద్ధపత్తేదారుఁడు. ఐనను, నీవిషయమున బుద్ధిజాడ్యగ్రస్తుఁ డయ్యెను.

మేమందఱముఁ గూర్చుండఁగా పోస్టులో మా హరిరావున కొక యుత్తరము వచ్చెను. "నీ వీ కేసులో పనిచేయుచున్నట్లు తెలియుచున్నది. నాకు వ్యతిరేకముగ చరించినచో నేటిరాత్రి రెండుగంటలు దాటకుండ చచ్చెదవు" అని యుండెను.

హరిరావును భయపడెను. కాని లేని ధైర్యముఁ దెచ్చుకొని "చూచు, ఏమి వీని శక్తి!!" అనియెను.

* * * *

అందఱమును మేలుకొని జాగ్రత్తగ నుంటిమి. కాలపురుషుఁడు నిశీథరథమును చల్లగా నడుపుకొనిపోవుచుండెను. నిశారమణి నల్లని ముసుఁగుఁ గప్పుకొని, దొంగవలె నిశ్శబ్దముగ నడుచుచున్నది.

హరిరావు పిస్తోలు చేతఁ బట్టుకొని, బయటచావడిలోఁ దిరుగుచుండెను. సరిగా రెండుగంట లయ్యెను.

"ఢాం" అని తుపాకి ప్రేలెను.

చుట్టును పొగ గ్రమ్ముకొనియెను. మేము దగ్గఱ కరిగిచూడఁగా హరిరావు నిర్జీవుఁడై పడియుండెను. విస్మయ భయశోకములతో మేము శత్రువులను వెదకుటకు బయటకుఁ బోయితిమి. ఎవ్వఱును లేరు. తిరిగి వెనుకకు వచ్చి చూడఁగా హరిరావుశవ మచ్చటలేదు. ఏమి యాశ్చర్యము?

* * * *

నేను గదిలోఁ గూర్చుంటిని. పూర్వాపర సందర్భ నిర్మాణముఁ గావింపలేక నామెదడు కల్లోలమగుచుండెను. అకస్మాత్తుగా లక్ష్మణరావుగారు నాగదిలోనికి వచ్చి విచార భయముతో నొక యుత్తరము నిచ్చెను.

"వెంటనే లక్షరూపాయలను పెద్ద మఱ్ఱిచెట్టుదగ్గఱకుఁ దెమ్ము. మఱియొకరు రాఁగూడదు. ఒకఁడే తేవలెను. ఆయుధము లుంచఁగూడదు. దీనికి వ్యతిరేకముగ జరిగినచోఁ బ్రాణము లుండవు." అనియున్నది.

లక్ష్మణరావుగారు దుఃఖముతో "బాబూ! లక్షరూపాయలకేమి భాగ్యము. ఈచీనావాం డ్రెంతైనఁ జేయ సమర్థులు. ఈ పిశాచశత్రువు వదలుటే మంచిది" అని పలికెను.

నేను—చిన్‌చాంగ్‌పై మీ రెంతవిశ్వాసముతో నుంటిరి!

పంతు—కుటిలుల నెట్లు తెలిసికొనవచ్చును?

నేను పంతులుగారి యాలోచనకుఁ జాలసేపు సమ్మతింపలేదు. ఆవల లక్షరూపాయలు, ఈవల భయంకరశత్రువు. కొంతసేపటికి నాలో నే నాలోచించుకొని, ప్రాణములకొఱకు సమ్మతించితిని. నన్ను సమ్మతింపఁజేసి, నే నేదో యాలోచించుచుండఁగా లక్ష్మణరావాగది విడిచెను.

*　　*　　*　　*

పెద్దమఱ్ఱిదగ్గఱకు వెళ్లి నేను కాచుకొనియుంటిని. నేను మోటారునుండి దిగలేదు. ....ఇంతలో మఱియొకమోటారు నాకెదురుగా వచ్చెను. అందు ముగ్గురుమనుష్యులుండిరి. తలమీఁదినుండి కాళ్లవఱకు, నల్లని ముసుఁగు లుండెను. ఆగూఢశత్రు లెవ్వరో?

శత్రువులలో నాయకుఁడు నన్నుఁజూచి "పిస్తోలు తీసివేయుము; ధనము నిమ్ము; చేతు లెత్తుము" అనియెను. నేను నాయొద్దనున్న పిస్తోలు నచ్చటఁ బెట్టితిని. కోటులోనుండి నోట్లకట్టలను దీయుచుంటిని.

పరమేశ్వరుఁడు ధర్మమునుఁ బరిపాలించెను. అంతయు నాశ్చర్యము. నిముసములో, సర్వమును దలక్రిందులైపోయెను.

నాశత్రువులకు వెనుక నున్న చెట్లలోనుండి యిరువదిమంది, పోలీసుభటులు వచ్చి చుట్టుముట్టి

"పిస్తోళ్లు పేల్చితిరా చచ్చెదరు!"

అని యిరువదితుపాకులను, ముగ్వురు గూఢశత్రువులగుండెల కెదురుగా నుంచిరి. శత్రువులు తుపాకులను క్రిందఁ బెట్టిరి.

నేను తుపాకిని, చేతఁబట్టుకొని, వారి తలలపై నున్నముసుఁగులం దీసితిని! ఏమి యాశ్చర్యము!

చిన్‌చాంగ్ కాఁడుగదా! కాఁడే! ఎవరు మఱి?

"నీవేనా!"

అని నే నాశ్చర్యముతో పెద్ద గానంటిని.

అతఁడు మా హరిరావు; హరరావు తల వంచుకొనియెను. ఐన, నీయిద్దఱును నెవ్వరని చూతునుగదా!.................

ఒకఁడు.........సూర్యరావు

ఒకఁడు........వేంకటరావు

ముగ్గుఱు నింటిదొంగలే. రక్షకభటులు వారి ముగ్గుఱకు సంకెళ్లు తొడగిరి.........

ఆశ్చర్యములో నాశ్చర్యము!

చిన్‌చాంగ్ జైలునుండి పారిపోనే లేదు.